

DOPPA ZORG – ZORGPADEN - SGGZ

'PERSOONLIJKHEIDSSTOORNIS/PROBLEMATIEK'

SIGNALEREN

Ieder mens heeft een eigen persoonlijkheid. Dat betekent dat ieder mens bepaalde eigenschappen heeft en op een heel eigen manier reageert op situaties. Bij een persoonlijkheidsstoornis zijn bepaalde eigenschappen zodanig aanwezig dat iemand niet altijd goed kan reageren op situaties.

Mensen met een persoonlijkheidsstoornis hebben veelal problemen met identiteit (zelfbeeld), zelfsturing, verbondenheid en intimiteit (intermenselijke relaties). Dit leidt tot ernstig persoonlijk lijden en heeft negatieve gevolgen voor werk, intieme relaties en sociale contacten. Vanuit de DSM 5 worden tien verschillende persoonlijkheidsstoornissen beschreven en deze zijn verdeeld in de volgende clusters.

Cluster A-persoonlijkheidsstoornissen: paranoïde-persoonlijkheidsstoornis, schizoïde persoonlijkheidsstoornis en schizotypische-persoonlijkheidsstoornis.

Cluster B-persoonlijkheidsstoornissen: antisociale-persoonlijkheidsstoornis, borderlinepersoonlijkheidsstoornis, histrionische-persoonlijkheidsstoornis (voorheen: theatrale) en narcistische persoonlijkheidsstoornis.

Cluster C-persoonlijkheidsstoornissen: vermijdende-persoonlijkheidsstoornis, afhankelijke persoonlijkheidsstoornis en dwangmatige-persoonlijkheidsstoornis (voorheen obsessieve compulsieve).

Bij een andere gespecificeerde en ongespecificeerde persoonlijkheidsstoornis wordt wel voldaan aan de algemene criteria voor een persoonlijkheidsstoornis, maar voldoet niet volledig aan de criteria van één van de tien specifieke persoonlijkheidsstoornissen.

Het gaat daarbij om steeds terugkerende patronen van denken, voelen en handelen waardoor er problemen ontstaan in iemands leven. Kenmerkend aan een persoonlijkheidsstoornis is dat bepaalde patronen al jaren aanwezig zijn en zijn ontstaan in de kindertijd.

'PERSOONLIJKHEIDSSTOORNIS/PROBLEMATIEK'

DIAGNOSTIEK

Een diagnostisch proces bestaat uit:

1. Een inventarisatie van klachten en hulpvraag.
2. Het richting geven van een classificatie, mede op basis van differentiaal diagnostische overwegingen.
3. Het opstellen van een biografische anamnese en diagnostische formulering (de beschrijving van de cliënt en zijn problemen in de individuele context, ook wel casus-conceptualisatie genoemd).
4. Classificeren (Cluster A, B, C met subtypes & de ander of ongespecificeerde persoonlijkheidsstoornis).

1. Dit wordt vorm gegeven in de intakefase door middel van de klachtenanalyse en probleemanalyse. Met als aanvullend hulpmiddel: levenslijn maken. Met als helpende conclusie: patronen herkennen bij klachten. Vanaf de start van het diagnostisch proces is de behandelaar alert op de wijze van contact maken, de interactie met de cliënt, het appel dat de cliënt op de behandelaar doet en de (tegen)overdracht.
2. Een semigestructureerd interview (SCID-5-P) afname is de start van de diagnostiek fase. In een dergelijk interview worden alle specifieke symptomen stap voor stap uitgevraagd in een min of meer vaste volgorde en met vastgelegde vervolgvragen. Op deze manier wordt voorkomen dat specifieke symptomen over het hoofd worden gezien.
3. Voor een goede diagnostische formulering of casusconceptualisatie kan het nodig zijn om de diagnostiek verder te verfijnen, bijvoorbeeld door het uitvoeren van psychologisch (test)onderzoek. Er zijn verschillende persoonlijkheidsmodellen en daarbij behorende meetinstrumenten die gebruikt kunnen worden voor verfijnde diagnostiek. Zoals testen of vragenlijsten als: MMPI, UCL, NPV-2, de schemavragenlijsten (YSQ) en modivragenlijsten (SMI). Daarbij zal de DAPP-BQ een aanvullend beeld geven. Evenals observaties van naasten en andere (professioneel) betrokkenen.
4. Alle verzamelde informatie geeft beeldvorming van de klachten, patronen, problematiek van de client. Deze tezamen genomen kan voldoende onderbouwing geven voor een DSM5 classificatie. Een op de cliënt afgestemde uitleg over de relevante DSM-5 classificatie en de behandel mogelijkheden zijn vanzelfsprekende onderdelen van het adviesgesprek.

'PERSOONLIJKHEIDSSTOORNIS/PROBLEMATIEK'

BEHANDELINTERVENTIES

Gezien de complexiteit van persoonlijkheidsstoornissen is er een gespecialiseerde behandeling nodig. De behandeling wordt gestuurd vanuit een multidisciplinair vastgesteld behandelplan, waarin via gezamenlijke besluitvorming tussen de behandelaar en de cliënt doelen zijn geformuleerd. Tevens kan samenwerken met naasten belangrijk zijn. Bovendien zullen behandelaars aandacht te hebben voor kinderen van mensen met een persoonlijkheidsstoornis.

De volgende behandelingen worden geadviseerd:

- (Psycho)therapie
 - Bij cluster A en B problematiek kan er gedacht worden aan: Dialectical Behavior Therapy (DBT) of Dialectische Gedragstherapie (DGT), Mentalization-Based Treatment (MBT), Schematherapie (ST) en Transference-Focused Psychotherapy (TFP). Of aan een meer generieke behandeling: Structured Clinical Management (SCM), General Psychiatric Management (GPM), Supportive Psychotherapy (SPT) en Client-Centered Therapy (CCT).
 - Bij cluster C problematiek: psychodynamische psychotherapie, Schematherapie (ST) en Cognitieve Gedragstherapie (CGT).
- Sociaalpsychiatrische behandeling: wanneer psychotherapie (nog) niet mogelijk is.
- Farmacotherapie: er bestaan geen geneesmiddelen die voor de behandeling van persoonlijkheidsstoornissen zijn geregistreerd. Het richt zich alleen op behandelbare deelaspecten of symptomen die samenhangen met de stoornis.

Binnen DOPPA zorg zal bij start en gedurende het traject multidisciplinair consistent gekeken worden naar welke behandelvorm het beste aansluit. Indien er sprake is van exclusie criteria kan er in samenspraak met verwijzer doorverwezen worden naar o.a. Mediant (Boerhaavelaan) of Dimence.

'PERSOONLIJKHEIDSSTOORNIS/PROBLEMATIEK'

NAZORG/ TERUGVALPREVENTIE

De meeste psychotherapeutische interventies zijn gericht op 'herstel' door het op gang brengen van persoonlijke ontwikkeling en mentale groei. Herstel kan hierbij worden gezien als een individueel proces gericht op het (her)vinden van de persoonlijke identiteit en het (her)nemen van de regie op het leven.

De herstelvisie onderscheidt 4 aspecten van herstel die verbonden zijn:

- symptomatisch herstel: gericht op de afname van symptomen.
- functioneel herstel: gericht op het ontwikkelen van de executieve functies voor het dagelijks leven;
- maatschappelijk herstel: gericht op het hervinden van een (sociale) rol in de maatschappij.
- persoonlijk herstel: gericht op het leren inspelen op en het omgaan met de symptomen en stressvolle gebeurtenissen, het toenemen van zelfwaardering en daarmee regie ervaren over eigen leven.

De re-integratie van mensen met een persoonlijkheidsstoornis verloopt meestal moeizaam. Veelal is er sprake van: arbeidsongeschikt zijn of bang om weer deel te nemen aan het arbeidsproces. De eventuele druk vanuit de maatschappij (b.v. UWV) heeft regelmatig een averechts effect. Tegelijkertijd kan werk bijdragen aan een gevoel van eigenwaarde en biedt school/studie en werk een dag structuur. Het is belangrijk om als behandelaar oog te hebben voor beide aspecten in een geleidelijk nazorg proces.

Bij afbouw van behandeling zal er gezorgd worden voor een goede balans tussen afstand en nabijheid, waardoor kans op afhankelijkheid minimaal is en vergroten van zelfredzaamheid en zelfvertrouwen gestimuleerd wordt. Er wordt met de client besproken welke adviezen er liggen en hoe client dit zelf kan inzetten bij eventuele terugval. Er wordt met de client een terugvalpreventieplan gemaakt. Bij afronding van de behandeling zal de (regie)behandelaar verantwoordelijk zijn de zorg over te dragen aan de client zelf, naaste(n) of andere professionals.